

Att klippa navelsträngen

Det kan vara en svår process som förälder när ens tonåringar skall frigöra sig. Vi har tre tonåringar, fjorton, sexton och arton år gamla. Att våga släppa taget och lita på att de är mogna att stå på egna ben är inte alltid så lätt. Jag är gärna där och förmanar och dubbelkollar att de gjort vad de ska. Ibland får jag nästan bita mig i tungan, för jag hör ju hur tjatig jag låter. Men vi har också en åttaåring som behöver mycket uppmuntran, vägledning och stöd. Det är naturligtvis en process både för föräldrar och barn att bygga förtroende och en bra grund tillsammans som kommer att hålla när det är dags att flyga ur boet.

Jag älskar bilden av örnmamman som matar, vårdar och gör det tryggt och bekvämt runt ungarna. När de är så stora att det är dags att flyga iväg och klara sig själva börjar mamman göra det obekvämt i boet. Vissa ungar gillar inte detta och vill stanna kvar i boets trygga miljö. För att de skall fatta budskapet börjar hon riva isär boet. Flyger de inte iväg frivilligt puttar hon dem över kanten. Det kan ju låta rått och kärlekslöst. Men det är precis tvärtom, för om inte ungen lär sig flyga själv kommer den aldrig att överleva. Örnmamman lämnar dock inte sina ungar till sitt öde utan följer med i fallet. Börjar de inte flyga innan de slår i marken fångar hon upp dem på sina stora vingar och för dem upp till boet igen. Där får de ett nytt försök till dess att de lär sig att flyga på egen hand.

Denna bild kan man också applicera på våra andliga barn. Att göra lärjungar är en liknande process som att fostra ett barn eller en örnunge. Det krävs mycket tid, kärlek och omsorg att ta hand om en nykristen människa. Paulus beskriver dem som andliga bebisar som behöver mjölk och ständig omvårdnad. Men när de växer upp skall de klara att äta själva både kött och annat. Genom mitt arbete med hemlösa i Göteborg har flera kommit till tro och blivit mina ”skyddslingar” eller andliga barn. En av dem kom till tro för ett halvårs sedan. Låt oss kalla honom Ingemar. Han kom direkt från gatan och var en riktig ”råbuse” på alla områden. Men Guds kärlek har förvandlat honom. Ingemar har blivit frälst, döpt och fylld av Helig Ande och växer med stormsteg. I denna process har jag varit hans ”örnmamma”, där jag förmanat, vårdat och uppmuntrat.

De senaste veckorna har det gnisslat i vår relation. Jag har känt mig tjatig och Ingemar har varit tvär. Till slut bad han att få ett samtal med mig. Med vånda och risk för att bli missuppfattad beskrev Ingemar att han kände sig handlingsförlamad. Jag var ju alltid där och hjälpte honom med allt, påminde honom om möten och banade vägen i alla sammanhang. Ingemar tyckte naturligtvis att det var bekvämt i början, men började känna att det inte var bra för honom. Han bad att jag skulle ge honom mer förtroende att ta egna beslut och stå på egna ben. Vad ljuvligt att detta kom från Ingemar och inte från mig! Det var dags att klippa navelsträngen. Sedan dess har vår relation blivit mycket mer avslappnad. Ingemar har börjat använda sina egna vingar och upptäcker att det bär även för honom. Det kan göra ont att släppa taget för båda parter, men när Herren är med kan man flyga till nya höjder, med ett nytt perspektiv och en ny mognad.

”De som väntar efter Herren hämtar ny kraft, de får nya vingfjädrar som örnarna. Så skyndar de iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta.” Jes.40:31